

Bijbelstudie Centrum

Speciale studie over **"De TABERNAKEL"** verdeeld over 19 avonden

DETIENDE AVOND (deel 13-19)

Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze speciale studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze speciale studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden"** (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze speciale studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze speciale studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze speciale studie gaat bestuderen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze speciale studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze speciale studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen

het Bijbelstudie Centrum

2 Petrus 1:19

2 Tim. 4:2-4. "verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren".

Nu gaan wij weer terug naar het reukwerk in Ex. 30:34-38. *“De Here zeide tot Mozes: Neem u welriekende stoffen: druipende hars, onyx en galbanum, welriekende stoffen en reine wierook, in gelijke delen. Gij zult dit alles maken tot een reukwerk, een mengsel, zoals een zalf bereider bereidt, gezouten, zuiver, heilig. Een gedeelte daarvan zult gij uiterst fijn wrijven, en iets ervan leggen vóór de Getuigenis in de tent der samenkomst, waar Ik met u zal samenkomen; allerheiligst zal dit voor u zijn. En wat het reukwerk betreft, dat gij bereiden zult, volgens deze bereidingswijze zult gij niets voor u zelf maken; het zal u iets heiligs zijn, voor de Here. De man die iets soortgelijks maken zal, om daaraan te ruiken, zal uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden”.*

Allereerst lezen wij hier, hoe de Heer Zelf aangeeft, hoe dit heilige reukwerk bereid moest worden. Dat reukwerk bestaat uit vier gelijke delen, namelijk uit druipende hars, onyx, galbanum en wierook. Het zijn bijzondere specerijen die de Heer neemt van producten, die alle vier op deze aarde groeien en vier is het getal van de schepping.

Uit de aarde genomen, zal het opstijgen tot God, opdat de zegen van God nu die aarde weer ten goede zal komen. Hoe wonderbaar is dit! Want het is Jezus, die als Zoon des mensen voor God een liefelijke geur geworden is in Zijn offerande, die ons tot heil is. Er is voor God maar één liefelijke geur, en dat is de geur van Jezus, die uit liefde het offer heeft volbracht.

Dat wil zeggen: Hij, die eerst mens moest worden, hoewel Hij God was (want Zijn lichaam kwam uit deze aarde, verwekt in de moederschoot van Maria), heeft in dat menselijke lichaam kostelijke dingen geofferd aan God.

Het waren allereerst Zijn tranen, gestort voor de zonden, voor ons gevallen mensdom. Zien wij Jezus niet wenen, daar bij het graf van Lazarus? Zien wij Jezus niet wenen, als Hij ziet, hoe Israël zich verhardt en Hem afwijst: *“Jeruzalem, Jeruzalem”*. Maar zien wij Hem vooral niet wenen, daar in Gethsemané, als Hij de beker moet gaan drinken?

En niet alleen de tranen, die Hij stortte, ook Zijn zweet werd tot bloed. Ja, Hij heeft Zijn bloed ook uitgestort, Hij heeft Zijn vlees gegeven, Hij heeft Zich geheel gegeven. En ook Zijn striemen en Zijn wonden zijn voor God aangenaam, want dit is dat liefelijke offer, dat Hij bracht tot heil, tot redding en verlossing van deze schepping.

Dat lezen wij in Ef. 5:1-2. *“Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk”.*

En wat staat er in Joh. 15:13. *“Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden”.*

Zoals dat reukwerk, dat hier verbrand werd, opsteeg tot God, stijgen nu de gebeden op tot God, die voor Hem aangenaam zijn. Dit kostelijke reukwerk is de kruisverdienste van Jezus.

Wij lezen in Jesaja 53:12. *“Daarom zal Ik hem een deel geven onder velen en met machtigen zal hij de buit verdelen, omdat hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood, en onder de overtreders werd geteld, terwijl hij toch veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft”.*

Ook hebben wij een ander voorbeeld in Openbaring 8:3. *“En er kwam een andere engel, die met een gouden wierookvat bij het altaar ging staan, en hem werd veel reukwerk geschonken om het te geven, met de gebeden van alle heiligen, op het gouden altaar voor de troon”.*

Ziet u, eerst staat er: *“Hem werd veel reukwerk geschonken”* en dan *“met de gebeden”*. Niet eerst de gebeden, want die kunnen niet zo maar door God verhoord worden. Er moet eerst veel reukwerk gegeven worden en dat is de kruisverdienste van Jezus.

Met die kruisverdienste worden al de gebeden van de heiligen ook volkomen verhoord en vervuld, ter wille van dat reukwerk. Daarom zegt Jezus in Joh. 16:23b. *“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, als gij de Vader om iets bidt, zal Hij het u geven in mijn naam”.*

Zo werd deze engel veel reukwerk geschonken om het te geven met de gebeden van alle heiligen, op het gouden Altaar voor de Troon. En wat staat er in Openbaring 8:4. *“de gebeden der heiligen, steeg uit de hand van de engel voor Gods aangezicht op”*

Hoe werden dus hier al die gebeden der heiligen verhoord? Omdat deze engel veel reukwerk ontvangt en veel reukwerk op het altaar legt, met die gebeden. Willen wij een heerlijk vruchtbaar gebedsleven gaan krijgen, dan moet dat gebedsleven niet alleen zijn een vragen van *“Heer geef*

mij dit of dat enz.”, maar laten wij uit de Schrift leren, wat wij moeten doen. Laten wij tot God gaan en Hem veel reukwerk aanbieden van Jezus, dat wil zeggen, Hem veel danken en prijzen voor het geslachte Lam.

Maar, nu was daar een heel ernstige vermaning. God zegt tegen Israël: *“Als er een man is, die dit reukwerk neemt voor zichzelf om er aan te ruiken, die is des doods schuldig, hij zal uitgeroeid worden”*. Ex. 30:38.

Als wij dus dat reukwerk gaan gebruiken tot eigen eer en eigen roem, is dat voor God een gruwel. Neen wij komen tot de Heer in de kruisverdienste van Jezus en roemen Hem. Hem komt alle eer, lof, dank en aanbidding toe.

Laten wij zo tot God gaan. Als wij zo tot Hem gaan in onze gebeden, Hem gaan aanbidden en het Lam verheerlijken, dan mogen wij daartussen ook onze noden leggen.

Maar wie begint met God te aanbidden, te loven en te prijzen, die heeft maar heel weinig te vragen, want hij heeft ons in Christus reeds alles gegeven. Wat wij Hem dan gaan vragen, dat is dan ook werkelijk van belang, en dat gaat God heerlijk verhoren. Laten wij dan toch vooral ook bidden voor de voorgangers, dat zij vrijmoedigheid ontvangen, om de boodschap van de Heer in zijn volheid te brengen.

Zo zullen wij dus, noch met vreemd vuur van eigen geest, noch met reukwerk, dat wij gebruiken tot eigen eer en heerlijkheid naar Hem gaan. Maar wij moeten Hem alleen grootmaken, en dan stijgen onze gebeden vanzelf op met dat reukwerk en deze zijn dan ook voor God aangenaam. Want al wat er dan niet aangenaam aan is, wordt er vanzelf uitgehaald, daar onze gebeden via Jezus gaan.

Aan dat Altaar waren ook nog draagstokken. Wij behoeven niet naar een bepaalde plaats te gaan om God te aanbidden. De Samaritaanse vrouw vroeg dit ook in Joh. 4:20-24. *“Onze vaders hebben op deze berg aangebeden en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbidden. Jezus zeide tot haar: Geloof Mij, vrouw, de ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden. Gij aanbidt, wat gij niet weet; wij aanbidden, wat wij weten, want het heil is uit de Joden; maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders; God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid”*.

Op alle plaatsen, waar wij ons bevinden. Want het Altaar heeft zijn draagstokken en overal mogen wij dit Altaar gaan bedienen. Wij hebben in Jezus een vrije toegang, door Hem, die Zijn bloed sprengde tot in het Heiligdom. Dat bloed aan die hoornen spreekt: *“Daar is kracht in Zijn bloed tot volmaakte verlossing”*.

Met de symboliek van de Tabernakel zijn wij nu gekomen aan het Fundament. Wij willen eerst met elkaar in de Schrift enige plaatsen opslaan, waar ons het Fundament beschreven wordt, om te zien, waaruit het bestaat.

Wij beginnen met Ex. 30:11-16. *“De Here sprak tot Mozes: Wanneer gij het getal der Israëlieten bij de telling opneemt, dan zullen zij, ieder voor zijn leven, aan de Here een zoengeld geven, wanneer men hen telt, opdat er onder hen geen plaag zij bij de telling. Dit zal ieder die tot de getelden gaat behoren, geven: een halve sikkkel, gerekend naar de heilige sikkkel – deze sikkkel is twintig gera – een halve sikkkel is de heffing voor de Here. Ieder die tot de getelden gaat behoren van twintig jaar oud en daarboven, zal de heffing voor de Here geven. De rijke zal niet meer noch de arme minder dan een halve sikkkel opbrengen, om die te geven als heffing voor de Here ter verzoening voor uw leven. En gij zult het geld der verzoening van de Israëlieten nemen en het bestemmen voor de dienst in de tent der samenkomst; het zal voor de Israëlieten tot een gedachtenis zijn voor het aangezicht des Heren ter verzoening voor hun leven”*.

Wij lezen ook nog uit Ex. 38:25-27. *“Het zilver van de getelden der vergadering was honderd talenten en duizend zeshonderd en vijfenzeventig sikkels naar de heilige sikkkel: een beka per hoofd, dat is een halve sikkkel, naar de heilige sikkkel, voor ieder die tot de getelden ging behoren, van twintig jaar oud en daarboven, ten getale van zeshonderdendrieduizend vijfhonderd en vijftig man. Honderd talenten zilver dienden om de voetstukken van het heiligdom en van het voorhangsel te gieten, honderd voetstukken, naar de honderd talenten, een talent voor een voetstuk”*.

Nu is het allereerst Gods bedoeling en Gods wil, dat de zondaar, die Hij roept in Jezus en die nu Jezus eigendom mag zijn, volkomen gelijk zal worden aan Zijn Zoon. Zoals geschreven staat, dat

Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broederen.

En ook, dat wij Hem zullen zien gelijk Hij is en aan Hem gelijk zullen zijn. Maar God heeft vanaf het begin ook nog een tweede bedoeling met ons. Hij wil, dat allen, die nu door Jezus geroepen, gereinigd en geheiligd zijn, samen ook voor Hem een levende Tempel zouden worden, gelijk dat geschreven staat in **Ef. 2:19-22**. *“Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest”*. (“huisgenoten Gods”: ze zijn immers in het Heiligdom gekomen)

In den beginne heeft God de mens zo geschapen, dat hij voor Hem een levende Tempel zou wezen. Daarom gaf God de mens allereerst een lichaam uit deze aarde, zodat de mens door middel van dat lichaam in contact zou staan met de zichtbare schepping daarbuiten.

Maar God gaf de mens ook een geest, door hem een adem des levens in te blazen, opdat de mens door Zijn Geest gemeenschap met God zou hebben, zodat de geest van de mens zich zou verenigen met Gods Geest en Gods Geest met de geest van de mens.

Nu is het heel wonderlijk, dat God de mens geschapen heeft geheel in overeenstemming met de Tabernakel. Ook in ons is een Voorhof, een Heiligdom en een Heilige der Heiligen en daarin wil God op de troon zitten. Daartoe zijn wij geroepen en dat moet zijn vervulling krijgen in Jezus, niet alleen hier vertoeven in het Heiligdom, maar ook samen nu met Jezus een Tempel vormen, heilig voor de Heer.

Zoals Salomo voor God de stenen Tempel voor een tijdelijke bestemming moest bouwen in Jeruzalem, zo moet Jezus, als de Zoon des levens Gods, voor Zijn Vader een Tempel bouwen, die zal blijven bestaan tot in alle eeuwigheid der eeuwigheden en dat is Jezus en Zijn Gemeente.

Hijzelf is het fundament en wij mogen als levende stenen op Hem gebouwd worden. Waar Jezus voor Zijn Vader een Tempel bouwt, die eeuwig zal blijven bestaan, begrijpen wij wel, dat die Tempel dan ook een hecht en solide Fundament moet hebben.

Ieder gebouw rust op een fundament en dat gebouw kan nooit langer bestaan dan het fundament bestaan kan. Als God een Tempel bouwt, die in alle eeuwigheid zal bestaan, dan moet die Tempel ook een wonderbaar Fundament hebben.

Jezus Zelf heeft in **Matt. 7:24-27** gesproken over een tweeërlij fundamenten. Allereerst over een verstandige man, die zijn huis bouwde op de rots. En als dan de regen neervalt en de stromen en de winden komen, dan stort dat huis niet in, want het was op de rots gegrondvest.

Maar de Heer spreekt ook van een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand, en als de regen komt en de stromen en de winden, dan stort het in en zijn val is groot.

Hier in deze afschaduwing van dat wonderbare bouwplan van God van Zijn eeuwige Tempel, vinden wij ook, dat de Tabernakel, die hier opgericht moest worden, onmogelijk op de zandgrond van de woestijn kon staan. Daarom moest er eerst een hecht Fundament gelegd worden, een rots, ja een rots van zilver.

Dat doet ons verstaan, dat Jezus de Tempel Gods niet bouwt op iets van deze wereld, want deze wereld gaat voorbij. De Heer bouwt dat Huis op iets, dat eeuwig zal blijven: niet op zandgrond. Dat wil zeggen op de vergankelijkheid van deze schepping en al wat daarbij behoort, maar Hij bouwt Zijn Huis op de rots, en die Rots is Jezus.

Hijzelf is immers het Fundament, gelijk geschreven staat in **1 Cor. 3:11**. *“Want een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen”*.

Hier, in deze Tabernakel, als afschaduwing, moet dat Fundament gemaakt worden van zilver en wel van zilveren voetstukken, die ieder een talent zwaar wogen. Dan kunnen wij ook begrijpen, dat het Fundament zeer kostbaar is, ja, want dat Fundament is Jezus, die Zijn levensbloed gaf tot een losprijs voor onze ziel en ter verzoening voor ons leven.

Iets kostbaarders is er niet op deze aarde en zelfs niet in de hemel, want het bloed van Jezus bevat het leven van Gods Zoon.

Dat wil zeggen dat vertegenwoordigt het Leven van God Zelf. Er bestaat niets kostbaarders, rijkers en groters, dan het Leven van God en dat blijft tot in alle eeuwigheid, dat is onvergankelijk, en daar bouwt God Zijn Tempel op.

Nu willen wij dat nog nader gaan bezien, want daar vinden wij een gewichtige boodschap in. Wij hebben gelezen in die Schriftgedeelten van **Ex. 30** en **Ex. 38**, dat iedere Israëliet van boven de twintig jaar, die tot de getelde wilde gaan behoren, een halve sikkal moest geven als losprijs ter verzoening van zijn leven.

Een iedere Israëliet, die dat niet deed, zou, als er een telling plaats vond, onder een zeer zware plaag, onder een gericht van God komen. Wij vinden dat in **Ex. 30:12**. **“Wanneer gij het getal der Israëlieten bij de telling opneemt, dan zullen zij, ieder voor zijn leven, aan de Here een zoengeld geven, wanneer men hen telt, opdat er onder hen geen plaag zij bij de telling”**.

Het gaat om hun leven. Dat is geen kleinigheid. Als u uw belasting niet betaalt, kunt u hoogstens een boete krijgen. Maar als de Israëlieten hun zoengeld niet betaalde, ging het om hun leven, want dan konden zij niet tot de getelden van God behoren. God zegt hier: **“opdat er onder hen geen plaag zij bij de telling”**, dat gold voor het Oude Verbond, want daar had men immers zichtbare straffen.

Maar voor ons geldt dit geestelijk. Dit is een boodschap, die klaar en duidelijk gebracht moet worden, ook in alle Christelijke kerken en kringen. Daar ontbreekt nogal eens wat aan. Ook de Israëlieten hebben zich niet altijd aan dit gebod gehouden.

Dat lezen wij in de geschiedenis van David (**Sam. 24**), toen de satan hem opporde om een telling te houden onder de Israëlieten. Dan gaat God een ontzettende plaag over dat volk geven. David mocht nog kiezen uit drie verschillende straffen en hij kiest de pest.

Wat een ontzettende slachting vond er toen plaats onder de Israëlieten, omdat zij hun zoengeld niet betaald hadden. Het ging om hun leven.

En u weet, hoe de plaag ophield? Dat was daar, waar David op het Altaar van de dorsvloer op de berg Moria het Zoenoffer bracht, de plaats waar later de Tempel moest verrijzen. En waar later Jezus heenging, om buiten de muren van Jeruzalem, voor ons de zoenprijs te betalen.

De Israëlieten mochten, gelijk hun hart hun ingaf, vrijwillige bijdrage geven voor de bouw van de Tabernakel: goud, zilver enz., ieder, wiens hart hem daartoe drong. Maar één ding was niet vrijwillig: dit zoengeld; dat moesten zij betalen, en wel de rijken niet meer en de armen niet minder. Het was dus voor allen gelijk. En wat moesten zij dan betalen? Zilver!

Nu heeft zilver in de Bijbel niet alleen de betekenis van een edel metaal, maar het betekende ook een betaalmiddel, dat uitgewogen werd. En nu is er in dit gedeelte dus sprake van een sikkal. Zij moesten een halve sikkal geven naar de heilige sikkal. Deze Hebreeuwse woorden hebben een diepe zin. **“Sikkal”** is in het Hebreeuws **“sjekkel”**, dat betekent **“gewicht”**.

Men kende naast de heilige sikkal ook een gewone, dagelijkse sikkal, waarvan de waarde nog wel eens schommelde, zoals ook onze Euro kan schommelen. Daarom zegt God: **“Gerekend naar de heilige sikkal”**, waarvan God het gewicht vastgesteld had.

Daarom werd die heilige sikkal ook in de Bijbel genoemd **“de sikkal des Konings”**, want wij hebben hier te doen met het gewicht van de grote Koning (Jezus) en daarom eist God van ons, die in zonde gevallen zijn, het volle pond voor verzoening van onze ziel, van ons leven, opdat wij tot de getelden van God gaan behoren. En dat is een heel voornaam ding, want alleen met de getelden bouwt Hij Zijn Tempel.

Nu komt natuurlijk de vraag: **“moeten die Israëlieten ieder voor zich dat zoengeld betalen?”** En zeggen wij niet vandaag: **“dat geldt toch niet voor ons Nieuw Testamentische Gemeente, want de Jezus heeft toch de prijs betaald?”**

Daarin nu schuilt een groot gevaar. Hier staat ook niet, dat zij de volle sikkal zelf moesten betalen, maar de halve sikkal, de helft van dat volle gewicht, dat **“beka”** heet. En wat betekent dat woord beka? Dat is iets wonderlijks. Beka betekent letterlijk: *een stuk* of *een deel* en ook is het verwant aan het hebreeuwse werkwoord: *splijten, breken*.

Hier zien wij dus, dat God, al van tevoren in Zijn voorziening het zo getroffen had, dat het zoengeld

duidt op iets, dat gebroken is geworden. En nu is die beka dus de helft van het geheel, dat wil zeggen die twee vormen tezamen het volle gewicht.

Natuurlijk kunnen wij de losprijs niet betalen. Daarom zond God Zijn Zoon, Jezus naar deze aarde en Hij heeft de verzoening aangebracht. Hij heeft de volle prijs betaald voor ons. Op welke wijze? Dat kon maar op één manier geschieden. Niet Jezus heeft gezondigd, niet Gods Zoon, maar wij!

En hoe kon Hij voor ons dan betalen? Op deze wijze: door Zich één te maken met ons, zondaren. Hij werd mens en stelde Zich aan ons gelijk. Hij identificeerde Zich met ons, zo droeg Hij voor ons, onze zonde in Zijn Lichaam op het hout en betaalde daardoor de grote losprijs voor ons leven. Hij stierf in onze plaats voor onze zonde.

Maar nu eist God dit: dat wij er slechts deel aan krijgen, als wij die verzoening voor ons zelf willen aanvaarden. En dit kan maar op één manier geschieden, namelijk door ons één te willen maken met Jezus, als wij ons radicaal aan Hem willen geven. Hij stierf voor mij, dan leef ik niet meer, maar leeft Jezus in mij.

Ziet u nu, hoe ook wij onze beka moeten gaan betalen. Jezus stierf voor ons, maar dan betekent dat ook, dat wij ons leven niet langer voor onszelf mogen blijven leven, maar dat wij dat leven moeten uitleveren aan Jezus. Die beka is de helft van het geheel. Hij betaalde, maar ik moet ook mijzelf aan Hem uitleveren en nu is het Jezus en ik samen; die twee vormen tezamen het volle gewicht.

Zolang u uzelf nog niet hebt uitgeleverd, hebt u uw verzoengeld nog niet betaald. Velen dwalen daarin. Het Woord van God zegt het heel duidelijk in **2 Cor. 5:15**. *“daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat één voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven. En voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt”*.

Dus zijn zij allen gestorven. En voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt. Als wij dát gedaan hebben, dan hebben wij onze beka betaald.

Hij maakt Zich één met ons, maar dat houdt dan ook in, dat wij ons één moeten maken met Hem. Ik leeft niet meer, maar Jezus is mijn leven geworden. Hij kocht mij met de dure prijs van Zijn levensbloed, maar dan behoor ik mijzelf ook niet meer toe; ik behoor Hem toe. En als ik dat niet doe, heb ik mij beka niet betaald.

Dat zegt Paulus ook in **1 Cor. 6:20**. *“Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijkt dan God met uw lichaam”*.

Laten wij ook nog lezen **1 Petr. 1:18**. *“wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die (u) van de vaders overgeleverd is”*.

In de afschaduwing is het zilver de losprijs, maar nu is 't het kostbare bloed van Jezus, waarmee wij gekocht zijn.

Nu lezen wij in de geschiedenis van Israël, dat alle Israëlieten van twintig jaar en daarboven de beka moesten betalen. De onmondigen worden voor God geacht te behoren tot de ouders. Zo gauw als men mondig werd, op zijn twintigste jaar, eiste God, dat men koos, wie men wilde dienen. God of de duivel, de zonde.

Dan moest men de beslissing nemen en koos men God, dan deed men dat door de beka te betalen. Dat wil zeggen door het zoengeld te geven, als prijs voor het leven, en dan behoort dat leven God toe. En met die levens, met dat geld, werd de Tempel gebouwd.

Zo zijn wij bestemd om levende stenen te zijn van het huis van God, namelijk diegenen, die het zoengeld betalen, door zich uit te leveren aan de Heer. Wij zijn geen kinderen van God, omdat wij geboren worden uit Christelijke ouders en omdat wij misschien als kleine baby gedoopt zijn en meegegaan zijn naar de kerk.

Maar God vraagt, zo gauw, als wij tot de jaren van onderscheid gekomen zijn, van iedereen een beslissing; door de keuze voor God en Jezus, betalen wij onze beka en behoren wij tot de getelden van Gods Gemeente. Zo bouwt God alleen op dat Fundament, Jezus. Allen, die verzoend en gekocht zijn met het dierbare bloed van Zijn Zoon.

Teruggaande naar de Tabernakel zien wij, dat de bovenbouw voor een deel uit planken bestaat, die met goud overtrokken zijn. Dat is het beeld van de levende leden van het Lichaam van Jezus. Die planken nu stonden met twee houvasten, met twee voeten in die zware zilveren voetstukken. Iedere plank moest dus de zandbodem verlaten hebben om ingeplant te worden in de zilveren bodem.

Iedereen die tot de Gemeente van de levende God wil behoren, moet de zandbodem van zijn eigen oude leven verlaten, om door de Heilige Geest in Jezus geplant te worden. Dat zilveren fundament vormde niet alleen een hechte rots, maar het maakte ook een scheiding tussen de eigenlijke Tabernakel en de zandbodem van deze wereld.

En dat is dus ook het bloed des kruises, dat een radicale scheiding maakt tussen ons en de wereld. Dat zegt Paulus in **Gal. 6:14**. *“Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld”*.

Het is wonderbaar! Door het bloed van Jezus, door Zijn kruis en Zijn dood, zijn wij gestorven voor deze wereld en is de wereld gestorven voor ons. Hoe mooi vinden wij dit afgebeeld bij de ark van Noach.

Ik geloof beslist, dat tijdens de bouw van de ark er nog velen geloofd hebben aan de solide bouw van de ark, dat zij gedacht zullen hebben, als er werkelijk een zondvloed zou komen, men wel in die ark gered kon worden. Maar zij gingen er niet in, met het gevolg, dat zij omkwamen.

Zo zijn er vandaag ook velen, die wel geloven aan Jezus; ja, zij geloven wel, dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij alleen verlossen kan, maar zij leveren zichzelf niet aan Hem uit. Zij gaan niet in Christus. Noach en de zijnen werden behouden, omdat zij in de ark gingen. Maar hebt u er wel eens over nagedacht, wat dat voor Noach betekende?

Er kwam een ontzettend gericht van God over deze wereld en alle vlees zou daarin omkomen. Maar weet u, wie het eerste stierven? Dat waren Noach en de zijnen! Alleen zij stierven heel anders dan de anderen, want Noach en de zijnen waren in de ark en God had de deur achter hen dicht gedaan en toen waren zij letterlijk in een kist begraven.

Want vanaf dat ogenblik, dat Noach en zijnen in de ark gingen en God de deur toesloot, kon de wereld daarbuiten niet meer bij Noach komen. Ze waren voor de buitenwereld reeds dood en zo was de wereld ook voor hen dood, daar zij niet meer in die wereld konden komen.

Dat is het beeld van het kruis van Jezus en dat is een dood, waardoor wij eeuwig leven ontvangen, gelijk Jezus zegt **Joh. 12:25**. *“Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwigen leven”*. Dat is het geheim.

En dat geldt alleen voor hen, die op dat Fundament staan, dat geen ander leggen kan. Het gaat om een persoonlijke stap, een overgave, het oude verlaten en ons radicaal overgeven aan Hem. Zoals Noach zich geheel moest overgeven en toevertrouwen aan de ark, want hij kon niets meer doen, en was een gevangene in de ark.

Hij kon de ark ook niet besturen, want er zat geen roer aan. God stuurde en Noach moest gaan, waarheen de ark ging, hij was er aan overgeleverd. Noach stond niet meer met zijn beide benen op de aarde, hij stond met beide benen in de ark. Ja, het werd een avontuur!

Sommigen zeggen: *“maar je moet met je beide benen op de grond (wereld) blijven staan”*. Maar die wereld gaat voorbij. Als ik in Jezus ga staan, is dat wel een avontuur, want ik weet ook niet precies, waar ik naar toe ga. Het is Jezus, die mij nu leidt en voert en wat Hij doet is altijd goed en de uitkomsten zijn altijd wonderbaar, Hij is de stuurman.

Ja, de schepen achter je verbranden, de bruggen achter je afbreken! Velen houden nog graag een bruggetje over. Er zijn er ook, die met één voet in Jezus willen staan en met de andere op de zandgrond.

Maar dat gaat niet, evenmin als men met de ene voet in de ark kan staan en met de andere voet er buiten, want de deur ging dicht. Geef u zich over aan Hem, die het leven is, in Wie al de liefde Gods zich heeft geopenbaard, die alleen rechtvaardig en rein en heilig is?

Is het dan nog een avontuur, om zich aan zo iemand toe te vertrouwen? Ik vind het een veel groter avontuur, om op iets te bouwen van deze wereld, want dat komt uiteindelijk altijd verkeerd uit.

Tot zover, volgende week gaan we verder.

Amen. De Heer Zegene u.